

forbryderiske unge Personer til omkring 20 Aars Alderen. Under disse Omstændigheder gaar Udvalget til at foreslaa en Sondring efter Alder for de Børns Vedkommende, der skulle anbringes i de for mere vanskelige Børn bestemte Anstalter. Grænsen er sat for Piger ved 14 Aar og for Drengene ved 16 ved Anbringelsen. For Børn og unge Personer i eller over denne Alder skal Staten da oprette to Anstalter, medens de yngre vanartede Børn ventes at kunne faa Plads paa Anstalter af privat Art.

Da Kommissionen afgav sin Betænkning i 1895, havde man ingen af de Anstalter, som kaldes „Optagelseshjem“. Det er „Kristelig Forening for vildfarne Børn“, der har føjet dette betydningsfulde Led ind i Rækken af Opdragelsesanstalterne. Det vil efterhaanden blive almindeligt, at Børn, hvis Karakter man er usikker paa, midlertidig optages i et saadant Hjem, inden det med nogenlunde Sikkerhed kan bestemmes, hvor det helst skal anbringes til Opdragelse.

Det er Meningen med Ændringsforslagene Nr. 15 og 40 at føje ogsaa dette Led ind i Rækken af de Børnehjem og Opdragelsesanstalter, som Staten anerkender og støtter, og som under Omsorgen for særlig vanskelige Børn sikkert er uundværligt. De egentlige Børnehjem tør heller ikke paa nogen Maade forpligte sig til at tage mod saadanne Børn til Iagttagelse for nogle Uger. De vilde derved udsætte hele deres møjsommelige Arbejde for store Farer.

Alle de øvrige Ændringer ere af mindre Betydning og kunne nøjes med en ganske kort Omtale i Salen.

Et Mindretal (Sabroe og Borgbjerg) havde ønsket, at Forslaget i meget højere Grad, end Tilfældet er, havde taget sig af de hjemløse Børn, og man havde tillige ønsket, at Forslaget enten havde indeholdt Bestemmelse om Straffrihed for Børn under 15 Aar, eller at der samtidig havde været forelagt Forslag til Ændring af Straffelovgivningen paa dette Punkt. Da

Udvalgets Flertal og Ministeren imidlertid have henvist til, at Spørgsmaal om Straffrihed for Børn indeholdes i det i Landstinget forelagte „Forslag til midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen“, har Mindretallet ikke villet udsætte sig for at faa et særligt Forslag om Straffrihed forkastet i Salen. Mindretallet har principielt ønsket, at Værgeraadene maatte udgaa af den almindelige Vælgerklasses Valg, men har, dels for ikke at berede Lovforslaget Vanskeligheder, dels under Hensyn til, at Flertallet har imødekømt Mindretallets Ønske om væsentlige Forandringer i Værgeraadets Sammensætning (Præsten som født Medlem m. m.), frafaldet sit principielle Ønske. Det har været Mindretallet magtpaaliggende ved en saa vidt mulig samstemmig Indstilling fra Udvalget, at bidrage sit til en hurtig Fremme af Forslaget, og dette har man saa meget mere ønsket, som det Parti, Mindretallet tilhører, Gang efter Gang har krævet en Lovgivning, der raadede Bod paa de uheldige Vilkaar, hvorunder mange Børns Opvækst nu finder Sted. Selv om Forslaget, ændret som det nu er fra Udvalgets Side, ikke indeholder en tilnærmelsesvis fuldkommen Løsning af Spørgsmaalet, betyder det dog et væsentlig Fremskridt paa et Omraade, der er af stor samfundsmæssig Betydning. Mindretallet har haft yderligere Anledning til at tiltræde en fælles Indstilling, efter at Flertallet har stillet sig forstaaende overfor betydende Ændringer fra Mindretallet til det oprindelige Forslag. Mindretallet forbeholder sig at gøre Rede for disse Ændringer i Salen.

Et andet *Mindretal* (Sveistrup og Laust Jensen) kunde have ønsket at gaa noget videre, end det ved Udvalgets Ændringsforslag er sket, i Retning af at stille de private Foreninger, der hidtil i stort Omfang have varetaget Forsorgen for forsømte Børn, samt de enkelte Opdragelsesanstalter og Børnehjem noget friere overfor Statstilsynet, ligesom vi kunde have ønsket den uskyldige af Forældrene noget gunstigere